

[Elin Appel.]

Behandling og Sygehusbehandlingen, der betales af det offentlige. Det virker mere logisk og ser ogsaa ud til at være mere praktisk.

Jeg kan derfor, idet jeg finder, at Kommissionen har udført et overordentlig dygtigt Arbejde og skabt et meget klart og meget brugbart Lovforslag, paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til en hurtig Behandling.

Erna Sørensen: Bekæmpelsen af Kønssygdommene er blevet et dybt alvorligt Problem blandt Efterkrigstidens Opgaver. Det kolossale Opsving i Tilfældene af Syfilis og Gonorrhé maa vi for enhver Pris standse og faa bragt ned, men om det egentlig naas ved, at nærværende Lovforslag gennemføres, eller maaske ved at skærpe de gældende Straffebestemmelser, er tvivlsomt. Man skal vist finde ind til Ondets Rod, og her vil man formentlig først og fremmest standse ved den Moral, eller rettere sagt Mangel paa Moral, som findes hos en stor Del af Ungdommen, ikke mindst hos ganske unge, mere eller mindre godt begavede unge Piger, som for nogle Cigaretter eller for noget Spiritus kaster sig i Armene paa den første den bedste, smittes og derefter bringer Smitten videre. Man kalder det et Krigsfænomen, noget, som følger med, at vi har haft fremmede Soldater i Landet i flere Aar. Men desværre er Forholdet det, at Kønssygdommene ogsaa har bredt sig i andre Kredse, som man dog maatte have Grund til at tro var klogere.

Det fremsatte Lovforslag behandler, bortset fra Bestemmelsen i § 22, 3die Stykke, ikke den af mig her omtalte Side af Problemet, den sociale Side, men jeg kan alligevel ikke afholde mig fra at udtale, at saafremt man ikke, samtidig med at man praktiserer nærværende Lov, sætter alt ind paa f. Eks. gennem Skolen og Ungdomsarbejdet at hæve Moralen, vil de Fremskridt, som Loven forudsætter i §§ 3 og 11, ikke blive synderlig virksomhedsfulde.

Jeg vender mig herefter til det foreliggende Lovforslag, til hvis Gennemførelse jeg paa mit Partis Vegne gerne vil yde Støtte, idet jeg dog har enkelte Bemærkninger at gøre til det.

Efter Forslaget henlægges Ledelsen af Bekæmpelsen til Embedslægerne, de visitierende Læger og de særlige Klinikker her i København, men jeg kan ikke se, at Hensynet til Smitteopsporingen eller Ønskeligheden af at kunne holde Kontrol med Udgifterne til Medicinen, som Staten skal betale,

gør det nødvendigt, at Embedslægerne er de eneste, som for offentlig Regning kan behandle for Kønssygdommene.

Jeg er bange for, at dette Forslag vil have den stik modsatte Virkning. Har en Mand eller Kvinde paadraget sig en Kønssygdom eller mener at lide af en saadan, og vedkommende bor i en By, hvor der ikke findes nogen Kredslæge, skal han altsaa til en anden By for at blive behandlet, og man vil hurtigt paa Arbejdspladsen være klar over, naar han skal til Læge, hvad det drejer sig om, og dermed er Diskretionen brudt. Mange Gange vil han ikke løbe Risikoen og vil blive hjemme og ikke blive helbredt, maaske oven i Købet føre Smitten videre. Hvis han derimod havde en Chance for at gaa til sin egen Læge, til hvem han maaske har mere Tillid og Fortrolighed, og blive behandlet hos denne Læge for offentlig Regning — hvis Sygekassen paa Stedet blandes ind i det, er Diskretionen jo ogsaa brudt —, er der Chance for, at han vil blive helbredt, og der er yderligere den Chance — paa Grund af det Tillids- og Fortrolighedsforhold, som kan bestaa mellem ham og hans egen Læge —, at denne Læge vil være i Stand til at faa Smittekilden opsporet.

Jeg vil derfor foreslaa, at den almindelige praktiserende Læge, der jo i Dag — som det ærede Medlem Fru Elin Appel sagde — ogsaa kan behandle for Kønssygdomme, fremtidig faar Ret til at behandle Patienterne for offentlig Regning og ligeledes for offentlig Regning ordinere den Medicin, der er nødvendig for Helbredelsen. En saadan Bestemmelse falder i Virkeligheden sammen med den Ændring, Indenrigsministeren har indført i Udvalgets Forslag om Indlæggelse paa Sygehus hvor som helst for offentlig Regning, og jeg kan ikke andet end henvise til de Bemærkninger, som er gjort til denne Paragraf, idet man her, som Motiv til at man har ændret Bestemmelsen, anfører, at det er den mest effektive Maade at bekæmpe Smittefaren paa.

Da vi i Marts i Fjor behandlede Loven om Svangerskabshygiejne, hvorefter Kvinder vederlagsfrit kan faa foretaget visse Blodprøver for at faa konstateret, om de lider af Syfilis, var det oprindeligt foreslaaet, at disse Undersøgelser skulde foretages af særlige, af Indenrigsministeren ansatte Læger. Under Lovens Behandling sejrede imidlertid det Standpunkt, at Kvinden selv kunde bestemme, hvilken Læge der for offentlig Regning skulde foretage de forebyggende Helbredsundersøgelser, og jeg haaber ogsaa, at man her ved dette Lovforslags Behandling i Udvalg vil kunne komme